

ΟΣΟ ΛΕΝ ΓΙΑ ΜΕΤΑΛΛΑΞΕΙΣ, ΜΕΤΑΛΛΑΣΣΟΜΑΙ ΚΙ ΕΓΩ

ΤΙ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΤΟ ΓΕΝΑΡΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΛΕΒΑΡΗ, ΚΑΘΩΣ Η «ΠΑΝΔΗΜΙΑ» ΚΟΡΥΦΩΝΟΤΑΝ

Εδώ είμαστε πάλι αδέρφια! Και μέρες που είναι θυμηθήκαμε κάτι ρετάλια της αντιπαγκοσμιοποίησης που είχαν ρίξει σα σύνθημα το ελεεινό capitalism is boring! Η εποχή βέβαια που τέτοιες μπαρούφες μπορούσαν να λέγονται δίχως να βρέχει ροχάλες, ήταν οι εποχές της ευημερίας, αν φυσικά ανήκες σ' αυτό που λεγόταν λευκός πρωτοκοσμικός Ευρωπαίος. Εν τω μεταξύ, ο capitalism εδώ και μια δεκαετία μάς πάει από πακέτο σε πακέτο, τόσο πολύ, που πια ούτε ο πιο καβατζωμένος χίπις δεν τολμάει να μιλήσει για βαρεμάρα. Τα πράγματα πάνε τόσο γρήγορα, ώστε δύο μήνες πίσω είναι ήδη πολύ μακριά. Εμείς για παράδειγμα κάναμε το τεστ (προς Θεού – όχι αυτό το τεστ!) αναμεταξύ μας και σχεδόν κανείς δεν ήταν σε θέση να αντιστοιχήσει αυτά που κάναμε στο χρόνο που τα κάναμε. Και μιας και χρονικογράφους δεν έχουμε, χρειάζεται να ανατρέχουμε μόνοι μας σ' αυτά που κάνουμε και λέμε, γιατί έχει πάντα αξία να ξέρουμε ποιοι, πότε και υπό ποιες περιστάσεις είπαν αυτό κι εκείνο. Αυτά που αποδίδονται με τη μορφή του διαλόγου είναι στην πραγματικότητα γνώμες που εξέφρασαν κι εμπειρίες που αποκόμισαν στο διάστημα του τελευταίου διμήνου αρκετοί σύντροφοι και συντρόφισσες από διαφορετικούς antifa πυρήνες της Αθήνας. Ελπίζουμε να φανούν χρήσιμα και σε άλλους.

-Κοίτα, αν είναι να διηγηθούμε τι διάολο κάναμε αυτούς τους τελευταίους δύο μήνες, όπου ο κορωνοϊός «γονάτισε τη χώρα», μπορούμε να θυμηθούμε πως τελείωνε η προκήρυξη που μοιράσαμε στη διαδήλωση στα Πετράλωνα το Γενάρη που μας πέρασε. Εκεί, ανάμεσα σε άλλα γράφαμε πως «ένα χρόνο τώρα, εκτός απ' το να τρώμε στη μάπα τους μπάτσους και τους ρουφιάνους, κάνουμε και κάτι μη αναμενόμενο». Ε, ναι λοιπόν, ένα χρόνο τώρα κάνουμε κάτι εντελώς μη αναμενόμενο. Δηλαδή, ενώ όλοι οι κρατικοί και παρακρατικοί μηχανισμοί που έχουν σα δουλειά τους τη διαχείριση και τον έλεγχο του πληθυσμού καλούν σε ευλαβική τήρηση των «μέτρων», βασικά τρομοκρατώντας ο ένας τον άλλον μέσω ηλεκτρονικών δικτύων, εμείς αρνούμαστε να υποταχτούμε στην τρέλα. «Αρνούμαστε να υποταχτούμε στην τρέλα» - εδώ η διατύπωση αδυνατεί να αποδώσει το πραγματικό μέγεθος της τσαντίλας μας. Στην πραγματικότητα, η συλλογική μας κατάσταση χαρακτηρίζεται από αισθήματα ανείπωτου μίσους για τους οργανωτές και τους φορείς της κωρονοτρέλας, όσο ψηλά ή χαμηλά κι αν βρίσκονται στην κλίμακα της παράνοιας. Εν ολίγοις, το πακέτο που τρώμε το 'χουμε πάρει κάπως πιο προσωπικά από άλλες φορές. Κι εκεί πρέπει να εντοπίσουμε την πηγή των «μη αναμενόμενων» πραγμάτων που κάνουμε. Πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες μαζί, δουλεύουμε συντονισμένα σε ρυθμούς που δεν είχαμε συνηθίσει, για να εναντιωθούμε σε αυτό που ονομάζεται «μέτρα».

-Ναι. Αλλά μήπως χρειάζεται να αλλάξουμε λίγο εστίαση; Δηλαδή συμφωνώ κι εγώ ότι πέφτει πολλή δουλειά, κι ότι διάφορες ρίχνουν απίστευτη εργασία, αλλά εμένα το πράγμα έχει αρχίσει και μ' αρέσει. Μην παρεξηγηθώ: προφανώς και δεν γουστάρω με τις απαγορεύσεις και τα συναφή, ωστόσο δεν είναι κι όλα κατάμαυρα. Δες πόσο κόσμο έχουμε γνωρίσει- δες πόσο έχουμε δεθεί αναμεταξύ μας- αλλά κυρίως δες πόσο έχουμε αλλάξει. Όχι σε σχέση με πριν από δέκα χρόνια, αλλά σε σχέση με πριν από δέκα μήνες. Αν το σκεφτείς απ' αυτή τη σκοπιά, το πράγμα αποκτά μια διάσταση που την έχουμε αφήσει λίγο στην απ' έξω.

-Έτσι είναι. Νομίζω βέβαια, ότι η όλη μας κατάσταση αποδίδεται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο μέσα απ' τους στίχους που τώρα τελευταία μας σερβίρουν δυο συντροφάκια απ' τα βόρεια: «όσο λεν για μεταλλάξεις, μεταλλάσσομαι κι εγώ». Δεν είναι φοβερό; Δεν είναι σα να λέει ο ποιητής ότι καθώς το κράτος αναγκάζεται να μετασχηματίσει τους πυλώνες πάνω στους οποίους στηρίζει την εξουσία του, την ίδια στιγμή πυροδοτεί αλλαγές και στους τρόπους που σκαρφίζεται το κίνημα για να επιβιώσει; Έχω σκαλώσει μ' αυτόν τον στίχο, γιατί μπορεί μεν να εκφράζεται σε πρώτο ενικό, αλλά επί της ουσίας περιγράφει περιεκτικά την οργανωτικοπολιτική μας μετάλλαξη εν μέσω πανδημίας, που λένε και οι αριστεροί. Μακράν ό,τι πιο πετυχημένο έχει γραφτεί μέσα στους τελευταίους μήνες για το θέμα...

Και κοίτα πώς κολλάει αυτό το σχήμα στην περίπτωσή μας. Δηλαδή εμάς η εποχή των κορωνοαπαγορεύσεων μάς βρήκε με εργαλεία μάχης που τα 'χαμε φτιάξει μέσα στην τελευταία δεκαετία. Το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, οι κρατικές στρατηγικές για τη μετανάστευση, η επιδοτούμενη προσπάθεια των ναζί να κυριαρχήσουν στο πεζοδρόμιο, η ισλαμική «τρομοκρατία» ήταν όλα τους τα ζητήματα με τα οποία κληθήκαμε να αναμετρηθούμε στο διάστημα 2009-

2019. Και τα παλέψαμε με ό,τι υλική και διανοητική αποσκευή καταφέραμε να φτιάξουμε εν τω μεταξύ. Αλλά, αυτές οι αποσκευές χρειάστηκαν ρεκτιφιέ, γιατί τον Μάρτη του 2020 το ελληνικό κράτος πάτησε το κουμπί του κορωνοϊού κι η καπιταλιστική κρίση απέκτησε μια οξύτερη διάσταση. Μέσα στο περιβάλλον έκτακτης ανάγκης, τα ελληνικά αφεντικά ακολούθησαν τη διεθνή πρακτική: εμπορικός πόλεμος και αναπροσαρμογή των διακρατικών σχέσεων σε ό,τι αφορά το εξωτερικό και φουλ επίθεση στην εργατική τάξη σε ό,τι έχει να κάνει με το εσωτερικό. Αυτή η όξυνση δε μας άφησε αλώβητους. Αντίθετα, μας τέντωσε οργανωτικά, φέρνοντάς μας σε μια κατάσταση οριακή – κι είναι σε τέτοιες στιγμές που ισχύει το ντισεϊκό «ό,τι δε με σκοτώνει με κάνει πιο δυνατό».

-Προσωπικά δε θυμάμαι περίοδο που να μη συζητάμε το οργανωτικό μας σε μια μην υπάρχει αύριο. Θέλω να πω ότι ο τρόπος πάνω στον οποίο έχουμε συγκροτηθεί μας οδηγεί κάθε τρεις και λίγο να μας περνάμε από κόσκινο. Ο κορώνας επιτάχυνε αυτή την έμφυτη ανάγκη μας. Ξαναβάλαμε κάτω την εποχή και την κατάσταση μας και αποφασίσαμε τι έπρεπε να κρατήσουμε και τι έπρεπε να ξε-

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Κι όμως! Μετά από ένα χρόνο απαγόρευσης κυκλοφορίας, ενημέρωσης της αστυνομίας για τις κινήσεις μας, περιορισμού μετακινήσεων, τρομοκρατίας με το καντάρι, σύσσωμη η ελληνική Αριστερά και οι παραφυάδες της δίνουν μάχη για το είδος των ζητημάτων που πρέπει να μας απασχολούν. Και μαντέψτε τι προτείνουν! Πάνω κάτω την Πατησίων, αλλά με τικαρισμένο το 6 στο Χαρδαλόχαρτο! Η αφίσα που έβγαλε ο antifa πυρήνας του Βύρωνα είχε σα θέμα της αυτήν ακριβώς τη μάχη για το τι επιτρέ-

πεται και τι απαγορεύεται να είναι ζήτημα προς συζήτηση. Η ξεφτίλα της αριστεράς έχει την τιμητική της.

Η αριστερά σαν οργανικό κομμάτι του κράτους, ανέλαβε να κάνει την εργατική τάξη στις πλατείες να το βουλώσει και άφησε μετά τους μπάτσους να σκουπίζουν κάθε βράδυ ό,τι απέμεινε.

φορτωθούμε. Αυτή η πίεση υπήρξε καταλυτική: έστρεψε το οργανωτικό μας στην τοπική δράση· κοιτάξαμε να οργανώσουμε ομάδες εκεί που κρίναμε ότι υπάρχει τέτοια δυνατότητα και την ίδια στιγμή δώσαμε καινούρια ώθηση σε ό,τι υπήρχε από τα πριν. Εν τω μεταξύ, αποδεχτήκαμε μια και καλή ότι ό,τι ήταν να γίνει έπρεπε να το κάνουμε δίχως να περιμένουμε υποστήριξη από κανέναν, ειδικά απ' αυτό που αυτοπροσδιορίζεται ως ριζοσπαστικός χώρος κλπ. Από μεριάς μας δε βλέπαμε τίποτα το ριζοσπαστικό στα λόγια και στις πράξεις των «ριζοσπαστών», παρά μόνον εκδηλώσεις κινηματικού συντηρητισμού, που έφτανε μέχρι το σημείο σφιχταγκαλιάσματος με τις κρατικές προσταγές. Αλλά, αυτά τα έχουμε ξαναπαεί. Στα εσωτερικά μας πάντως, υπήρξαν κι άλλες αλλαγές. Η πιο ενδιαφέρουσα; Ότι χρησιμοποιούμε όλοι μαζί μια κοινή προσδιοριστική υπογραφή, πλάνι στις διάφορες επιμέρους. Αυτό το athens antifa, που τόσο προβλημάτισε τον γραφίστα μας, μέχρι να το αποδώσει με τη μορφή του logo, συνέβη μεν ανεπαίσθητα, αλλά υπήρξε όντως κάτι καινούριο. Κι όπως όλα τα πετυχημένα πράγματα στην ιστορία μας συνέβη φυσικά, δίχως ιδιαίτερο σχεδιασμό. Θέλω να πω ότι αυτό το logo δεν είναι άλλο ένα στην πλούσια συλλογή μας – αλλά αποτυπώνει και μια συλλογική συνειδητοποίηση στο εσωτερικό μας. Γιατί κοίτα να δεις τελικά: Η ίδια η λειτουργία του athens antifa προϋπήρχε της υπογραφής. Είχαμε σχέσεις όλες αναμεταξύ μας, υπήρχε σύμπνοια, κοινό οργανωτικό υπόβαθρο, δεν αλληλοϋποβλεπόμαστε, έχουμε συνεργαστεί κατ' επανάληψη – όλη αυτή η κίνηση πολλών χρόνων βρήκε κοινή υπογραφή για να υποδηλώνει ότι κάθε συστατικό μέρος του antifa επί της ουσίας αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης κοινότητας. Κι αυτό ταυτόχρονα σημαίνει ότι κάθε πυρήνας για να σταθεί έχει ανάγκη την υλική και ηθική υποστήριξη όλων των υπολοίπων. Κατάλαβες; Το athens antifa είναι επίκληση στην ενότητα· εγκυβρίζει αυτήν την ενότητα και την ενσωματώνει στην ιστορία και τη λειτουργία των επιμέρους ομάδων.

–Εδώ έχει αλλάξει όλος ο κόσμος λέμε. Δε γίνεται να συνεχίσεις να υπάρχουν, αν δεν προσαρμόσεις τις γνώμες και την οργανωτική σου κατάσταση σ' αυτές τις αλλαγές. Αν σκέφτεσαι παραγωγικά και μπορείς να καινοτομήσεις, ακόμα και σε τέτοιες εποχές, ή μάλλον ειδικά σε τέτοιες εποχές, υπάρχουν σοβαρές πιθανότητες να μοιάζεις ως σανίδα σωτηρίας για πολύ κόσμο που τρώει τη μια κατραπακιά μετά την άλλη. Σκέφτομαι ότι μια τέτοια αλλαγή μάς συνέβη στον τρόπο και στα μέρη που διοργανώνουμε εσχάτως τις διαδηλώσεις μας. Τον τελευταίο χρόνο έχουμε τραβηχτεί στα πιο απίθανα μέρη της πόλης για να διοργανώσουμε αυτές τις ολιγόλεπτες, αλλά αρκετά οργανωμένες διαδηλώσεις μας. Το «απίθανο» εδώ το χρησιμοποιώ καταχρηστικά – εννοώ ότι ποτέ μέχρι πρότινος δε θα μας ερχόταν η ιδέα να διαδηλώσουμε μέσα σ' ένα πάρκο, ή πάνω σε μια πλατεία, ακριβώς επειδή μέχρι πρότινος η κοινωνική κατάσταση δεν είχε αποκτήσει αυτήν την σκληρή όψη που παρουσιάζει σήμερα. Αλλά για δεξ: μέσα σ' αυτό το περιβάλλον των ακραίων απαγορεύσεων, διάφορα, μέχρι πρότινος, μη-νοητά, απέκτησαν καινούριες σημασίες, άρα έρχονταν επανεπεξεργασίας. Μιλώντας για αυτό το είδος των διαδηλώσεων που αρχικά τις ονομάσαμε «στόμα-με-στόμα» και τώρα τελευταία τις αποκαλούμε flash demos, χρειάζεται να έχουμε κατά νου ότι τις οργανώνουμε με διπλό σκοπό: α) για να αποδείξουμε πρώτα σε μας κι ύστερα σε όποιον αντιμετωπίζει αυτά τα πράγματα με ενδιαφέρον ότι είναι εφικτό να γίνονται διαδηλώσεις μη εγκεκριμένες από την αστυνομία και β) για να βρούμε τους δικούς μας ανθρώπους, τους «απολίτικους», τους «αντικοινωνικούς», τους «κάγκουρες» που έχουν πλημμυρίσει κάθε γειτονιά της Αθήνας. Ειδικά μάλιστα, καθώς οι περιορισμοί έσφιγγαν, πολλά απ' αυτά τα νεαρά μέλη της εργατικής τάξης με τα μαύρα μπουφάν έπιναν τα πάρκα και τις πλατείες των γειτονιών. Οι διαδηλώσεις μας είχαν υπόψη τους αυτή τη χωροταξική μεταβολή και απλά ακολούθησαν αυτή τη φυσική κίνηση. Από κει είναι που μας βγήκε να πάμε στο ίδρυμα Νιάρχος, στη μεγάλη βόλτα στο Πασαλιμάνι, στο άλσος της Νέας Φιλαδέλφειας, στις λαϊκές αγορές της Αθήνας και πάει λέγοντας. Ξαναλέω: ήταν μια επιλογή που υπαγορεύτηκε από τις αλλαγές που επέφερε η απαγόρευση κυκλοφορίας στις συνήθειες όλων μας.

–Ηθελα να προσθέσω ότι εμάς το ζήτημα διαδηλώσεις στις γειτονιές μάς βασανίζει εδώ και κοντά δυο δεκαετίες. Η ιδέα να διαδηλώνουμε στόμα-με-στόμα υπήρξε ένα μαχητικό εργαλείο που υποστηρίζουμε στο δρόμο και στα λόγια εδώ και πολλά χρόνια. Καταλαβαίναμε αυτό το εργαλείο ως μία απ' τις συλλογικές δυνατότητες που γεννήθηκε μαζί με το antifa, καθώς αυτό μετέφερε την πόλωση μακριά απ' τους τόπους που υποδείκνυε το μεγάλο χωνί της Αριστεράς ως επίσημους χώρους διαδήλωσης. Η επιλογή μας αυτή ήταν συνειδητή και μας απομάκρυνε με κάθε διαθέσιμο τρόπο από τα κρατικοποιημένα πανηγύρια που κατέβαζαν στο δρόμο εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου, άλλοτε

ΣΤΕΛΝΟΥΜΕ ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟ 1312

Κι όμως! Σε πείσμα όσων δεν ντρέπονται να λένε ότι ο κόσμος έχει κλειστεί στα σπίτια του μπορέσαμε και δώσαμε περίπου έξι χιλιάδες αντίτυπα από αυτή την προκήρυξη στα πάρκα και στις πλατείες της πόλης μέσα στο δίμηνο Γενάρης – Φλεβάρης του 2021. Στο κείμενό μας κοιτάξαμε να είμαστε ειλικρινείς κατά βάση προσπαθήσαμε να αποδώσουμε το τι μας συμβαίνει με προσφυγή στην κοινή μας εμπειρία. Αλλά, δεν κάναμε σκέτα αυτό. Ταυτόχρονα προσπαθήσαμε να μιλήσουμε για το ζήτημα της οργάνωσης, γνωρίζοντας ότι μιλάμε σε ανθρώπους που τρέφουν (δικαιολογημένα) τα χειρίστα αισθήματα για τις πολιτικές οργανώσεις που για κακή τους τύχη έμελλε να γνωρίσουν από κοντά ή από απόσταση. Εν πάση περιπτώσει, μπήκαμε στον κόπο να μιλήσουμε για το είδος της δικής μας οργάνωσης. Οπότε μέσα στην προκήρυξη υπήρχαν κουβέντες σαν κι αυτές:

Από την πρώτη καραντίνα και μετά, αυτή η προσήλωση στον αντιφασισμό και την αυτονομία, έχει δείξει τα οφέλη της. Μπορεί και να είδατε κάποια από αυτά. Σήμερα, δεκαέξι χρόνια από την πρώτη μας εμφάνιση, είμαστε σε θέση να καταλαβαίνουμε στοιχειωδώς τι μας συμβαίνει, δίχως τη βοήθεια μορφωμένων αριστερών καθηγητών. Είμαστε σε θέση να οργανώνουμε διαδηλώσεις δίχως να περιμένουμε το ΟΚ από τον Σύριζα. Αποφασίζουμε τι να λέμε και τι να κάνουμε, πολλοί και πολλές μαζί, χωρίς να σκοτωνόμαστε αναμεταξύ μας. Αποφασίζουμε αυτόνομα.

υπό το μανδύα του αντιαμερικανισμού, άλλοτε υπό τους ήχους του αντιμνημόνιου, άλλοτε υπό τη σκέπη της διαταξικής ενότητας και πάει λέγοντας.

Σκεφτόμουν αυτό που μου έλεγε ένας φίλος: ότι δηλαδή εδώ και κάμποσο καιρό η ιδέα και η πρακτική της διαδήλωσης στόμα-με-στόμα έχει υιοθετηθεί από διάφορες μεριές του κινήματος και ήδη χρησιμοποιείται σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Δεν είναι έτσι. Η γενική αστυνομική απαγόρευση των διαδηλώσεων που δε ζητάνε άδεια από την επίσημη Αριστερά, έχει δημιουργήσει αποσυντονισμό. Κι έτσι η διαδήλωση στόμα-με-στόμα αρχίζει και λειτουργεί ως υποκατάστατο των διαδηλώσεων που ήταν εξαρχής φτιαγμένες για να λαμβάνουν χώρα στο τρίγωνο Προπύλαια-Κλαυθμώνος- Βουλή, ακριβώς επειδή αυτές οι τελευταίες έχουν απαγορευτεί. Όμως στη δική μας ιστορία, οι διαδηλώσεις στόμα-με-στόμα δεν υπήρξαν ποτέ υποκατάστατο κάποιου άλλου είδους διαδήλωσης! Γεννήθηκαν ευθύς εξαρχής ως μέθοδος αυτονομίας, κι έτσι προχώρησαν μέσα στα χρόνια. Δεν αντικατέστησαν, δεν υποκατέστησαν, αλλά πρότειναν κι εφαρμόσαν ένα τρόπο να μιλάς και να υπάρχουν έξω απ' τις μεσολαβήσεις της Αριστεράς.

–Συμφωνώ. Κι από μεριάς μου έτσι το ένιωσα. Εμείς ρε φίλε, εδώ κι ένα χρόνο έχουμε ξεκινήσει και μοιράζουμε αυτές τις προκηρύξεις μέσα απ' τις οποίες μιλάμε στους ομοίους μας. Εδώ κι ένα χρόνο μοιράζουμε αυτά τα κείμενα στα πάρκα, στις πλατείες, σε κάθε καβάτζα που έχουμε υπόψη μας, στα πίσω υπόστεγα των κλειστών σχολείων, σε λόφους και πεζοδρόμους. Είναι ένα συλλογικό πρότζεκτ στο οποίο συμμετέχουν πολλές δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες, στη βάση ενός παναθηναϊκού σχεδίου. Ε, αυτή η συλλογική εμπειρία μάς έχει πλουτίσει με μια καινούρια γνώση για τον κόσμο μας και παράλληλα μας έχει εφοδιάσει με μια καινούρια αυτοπεποίθηση. Κάθε φορά που κυκλοφορούμε μια προκήρυξη σημαίνει ότι ερχόμαστε σε προσωπική επαφή με κάμποσες χιλιάδες απ' αυτούς τους νεαρούς και νεαρές που ο κύριος Χρυσοχοϊδής θέλει να υπομείνουν αδιαμαρτύρητα την υποτίμησή τους. Κι όταν λέμε ότι ερχόμαστε σε

ΟΤΑΝ ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΚΟΝΤΑ...

Τα λάιβ στις γειτονιές δεν ήταν ποτέ σκέτα «μουσική». Ταυτόχρονα ήταν κι ένας τρόπος διεκδίκησης του δημόσιου χώρου από την αστυνομία, τους φασίστες και τους μικροαστούς. Ειδικά στους καιρούς της εργατικής απαγόρευσης, αυτή η μέθοδος απέκτησε καινούρια χρησιμότητα. Οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι απ' το antifa xalandri διοργάνωσαν δυο τέτοια λάιβ το Γενάρη που μας πέρασε. Η εμπειρία τους μας φαίνεται τόσο οικεία...

Όποια κουβέντα κι αν έφτανε στ' αυτιά σου, όλο και κάποιος ψιθύριζε για το πόσο τα χρειαζόμαστε τέτοια σκηνηκιά. Δίκιο είχαν, τα έχουμε απόλυτη ανάγκη. Όχι μονάχα επειδή μας έχει λείψει η μουσική και το κοπάνημα. Αλλά γιατί μ' αυτόν -και με χίλιους άλλους τρόπους- ανακαλύπτουμε σιγά-σιγά αυτό που πραγματικά μας λείπει: την εμπιστοσύνη, την συνεννόηση, την κοινότητα. Και τελικά, όσο μας στριμώχνουν στη γωνιά, τόσο περισσότερο ένα γινόμαστε. Γι' αυτό κι οι μπάτσοι ανησυχούσαν κι έφερναν βόλτες. Με μια έννοια ίσως και να έμαθαν τι συνέβαινε στα σκοτάδια: μερικές δεκάδες παιδιά της γειτονιάς έκαναν τα δικά τους. Με μια άλλη έννοια, ιδέα δεν έχουν τι μπορεί να προκύψει όταν ερχόμαστε κοντά.

επαφή, εννοώ ότι πάμε και μιλάμε μέσα στα σκοτάδια με ανθρώπους που δεν τους γνωρίζουμε προσωπικά, αλλά που απ' την κοψιά τους καταλαβαίνεις ότι έχουν τα ίδια προβλήματα με τα δικά μας. Είναι αρκετοί αυτοί που μας κερνάνε τσιγάρο ή μπύρα, αλλά το πιο εντυπωσιακό είναι ότι εμφανίζουν μια καταπληκτική δεκτικότητα να ακούσουν μια γνώμη που είναι ριζικά αντίθετη με εκείνη που περιφέρει η Αριστερά στα σόσιαλ. Ας πούμε, η τελευταία μας προκήρυξη είχε τον ψύχραιμο τίτλο «στέλνουμε μήνυμα στο 1312» κι είχε ως θέμα της ακριβώς αυτήν την εργατική ηγεμονία στις πλατείες της πόλης. Η προκήρυξη αυτή, για ευνόητους λόγους, έγινε δεκτή με αποθέωση από τις πλατείες όλης της Αθήνας. Περίεργο ε;

-Ναι πολύ περίεργο... Ξέρεις, αυτή η πρωτόγνωρη επίθεση που έχει εξαπολύσει το ελληνικό κράτος, έχει πετάξει πολύ κόσμο, πιο πολύ από κάθε άλλη φορά, έξω απ' το επίσημο κάδρο. Μιλάμε τώρα ότι απίστευτα πολύς κόσμος ονομάζεται «παράνομος», απλώς και μόνο επειδή δε θέλει ή δε μπορεί να υπακούσει στα ωράρια απαγόρευσης κυκλοφορίας, ή μόνο και μόνο επειδή μαζεύεται σε παρέες σε σπίτια. Στο δημόσιο χώρο, αυτή η τεχνητή παρανομοποίηση μεγάλων κομματιών της νεολαίας έχει ένα πολύ ορατό αποτέλεσμα. Όσοι επιμένουν ν' αράζουν στα πάρκα και στις πλατείες κατά τις απαγορευμένες ώρες είναι σχεδόν ολοκληρωτικά δικοί μας. Αλλά και γενικά, αυτή η κυριαρχία του εργατικού στοιχείου στις πλατείες είναι αξιοσημείωτα εντυπωσιακή - ξεκινάει από κοινούς ενδυματολογικούς κώδικες και καταλήγει σε κοινές μουσικές προτιμήσεις.

-Καλά, ειδικά αυτό το τελευταίο είναι αδιαμφισβήτητο. Ειδικά τα λάιβ που έχουμε διοργανώσει τους τελευταίους μήνες γίνονται μ' αυτό ακριβώς το σκεπτικό. Τρέφουν και τρέφονται από την εργατική κυριαρχία στο δημόσιο χώρο. Είναι τρόπος να έρχεσαι κοντά με ανθρώπους που αποτελούν νούμερο ένα στόχο της δημόσιας τάξης και που διαθέτουν την ίδια εμπειρική απέχθεια με μας απέναντι στις πολιτικές καταστολής και περιορισμού που τώρα τελευταία προσγειώνονται πάνω στα κεφάλια μας με ρυθμούς πολυβόλου. Τη σκέφτομαι αυτή τη φάση και νομίζω ότι είναι απ' τα πολύ πετυχημένα που κάνουμε. Δηλαδή πατώντας πάνω σε μια πολύ απλή τεχνική δυνατότητα (δου ηχεία κι ένα μικρόφωνο χρειάζονται...), ανοίγουμε ένα πολύ πλούσιο πεδίο αυτοέκφρασης.

Κι αυτό με τη σειρά του δημιουργεί μια γλώσσα εντελώς διαφορετική απ' τη γλώσσα που χρησιμοποιούν και επί της ουσίας επιβάλλουν τα μήντια, οι «ειδικοί» και οι πολιτικές οργανώσεις. Χωρίς καμία διάθεση αυτοεπιβεβαίωσης, με κάποιο τρόπο που και πάλι μας προέκυψε φυσικά, έχουμε αποκτήσει αξιοσημείωτα μεγάλη τεχνογνωσία στο πώς να χρησιμοποιείς τα ηχεία για να κάνεις πολιτική σε μια πλατεία. Σε κάθε απίθανη γωνιά αυτής της πόλης, από καβατζωτά παραθαλάσσια σποτ στον Πειραιά, μέχρι σκοτεινούς λόφους στο Πολύγωνο έχουμε δει ανθρώπους με πανομοιότυπα χαρακτηριστικά να μαζεύονται γύρω από ένα μικρόφωνο και να χρησιμοποιούν τον ίδιο γλωσσικό κώδικα για να μιλήσουν για τις ζωές τους. Εδώ η μουσική είναι το όχημα, μέσω του οποίου αναδύονται ενώπιον εκατοντάδων ακροατών όλες οι πτυχές της εργατικής καθημερινότητας: τα λεφτά που λείπουν, το μίσος για την αστυνομία, η περηφάνια της γειτονιάς και της παρέας, η αίσθηση της κοινότητας λειτουργούν ως ψηφίδες που ενοποιούν τις εμπειρίες που μένουν στο περιθώριο της επίσημης αφήγησης για το τι μας συμβαίνει. Και πραγματικά, ποτέ και σε κανένα τέτοιο λάιβ, κανείς δεν έχει νιώσει την ανάγκη να μιλήσει για ιούς και κρούσματα. Αυτό που λέγεται είναι αυτό που μας συμβαίνει.

-Τώρα που το συζητάμε τα λάιβ για τα οποία μιλάμε, εμφανίζουν εκπληκτική ομοιότητα με τις διαδηλώσεις στόμα-με-στόμα. Φτιάχτηκαν και τα δύο έξω κι ενάντια στη λογική που εδώ και κάμποσες δεκαετίες μάς έχει κάτσει στο σβέροκο με τον αέρα του αυτονόητου... Ξέρεις ότι οι διαδηλώσεις γίνονται για λόγους και σε σημεία που έχουν σκαρφιστεί οι αριστεροί βοσκοί για να εξυπηρετούν τους δικούς τους λογαριασμούς κι ότι αυτό που μάθαμε να αποκαλούμε συναυλίες, πρέπει επίσης να ακολουθεί το ίδιο manual. Είναι σημαντικό για μας ότι έχουμε αποκτήσει αυτή τη δυνατότητα να οργανώνουμε τέτοια λάιβ σε γειτονιές εδώ και πολλά χρόνια. Το βασικότερο όλων; Ότι υποστηρίξαμε όλοι μαζί

ΝΕΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Όποσδήποτε όταν ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη αρθρογραφεί στον καθημερινό Τύπο, το πράγμα δεν είναι για καλό. Τον Φλεβάρη ας πούμε ο καλός κύριος Χρυσοχοϊδης σημείωνε στο Βήμα: «Η σημερινή Ελλάδα έχει άλλες πόλεις, άλλες γειτονιές, νέες απαιτήσεις όπως στην ασφάλεια ή στα δικαιώματα, έχει να αντιμετωπίσει νέες μορφές εγκληματικότητας, όπως τις ξένες μαφίες ή τη βία ανηλίκων, ενώ τα μεταναστευτικά ρεύματα έχουν προσθέσει τη δική τους παρουσία στη χώρα και τα επακόλουθα ζητήματα ασφάλειας και διαχείρισης».¹ Είδατε λοιπόν ποιο είναι το έγκλημα με το οποίο θα αναμετρηθεί η ελληνική αστυνομία στους δρόμους και στις πλατείες στους καιρούς που έρχονται; Μα με τις ξένες μαφίες και τη νεανική εγκληματικότητα στη σπάνια περίπτωση που αυτοί οι δύο τροφοί του εγκλήματος δεν είναι ένα και το αυτό. Κι όσο για το είδος της αναμέτρησης δε χρειάζεται να φαντάζεται κανείς ότι η μεταχείριση των νεαρών «εγκληματιών» θα γίνεται αποκλειστικά δια της ράβδου. Όπως χαρακτηριστικά μας έδειξε η περίπτωση των δύο μαυροφορεμένων Περιστεριωτών που καρπάζωσαν το σταθμάρχη, το πράγμα έλαβε χαρακτήρα δημόσιας διαπόμψησης. Όπως το έθετε η αφίσα που εξέδωσε το antifa south:

Οι Υπουργοί κι οι υπάλληλοί τους έχουν κάθε λόγο να φοβούνται την εργατική τάξη – είτε φοράει μαύρα μπουφάν, είτε όχι. Γι' αυτό κι όταν δεν την χτυπάνε με τα γκλομπ, τη χτυπάνε με τα λόγια. Η δημόσια διαπόμψηση των δυο Περιστεριωτών ήταν μήνυμα προς όλη την εργατική τάξη. Το μήνυμα είναι σαφές: ή θα κάνετε ό,τι σας λέμε ή...

αυτή τη μέθοδο ως εργαλείο που αντιστοιχούσε στους καιρούς και στις απαιτήσεις τους. Αποκοπήκαμε συνειδητά από τη δηλητηριώδη παράδοση που είχε φτιαχτεί μέσα στο τρίγωνο Νομική-Ασοε-Πολυτεχνείο, από την εννόηση της μαζικότητας ως το μοναδικό και υπέρτατο κριτήριο επιτυχίας και τελικά από το γενικό εμπόριο μούρης για εσωτερική χρήση.

-Καλά τώρα μ' αυτά θα ασχοληθούμε; Εδώ το τέλος της μεταπολιτευτικής ισορροπίας διέλυσε ογκόλιθους του είδους ΠΑΣΟΚ και συ σχολιάζεις τα λάιβ στο Πολυτεχνείο;

-Ρε φίλε, το ΠΑΣΟΚ και τα λάιβ στο Πολυτεχνείο έχουν βγει απ' την ίδια μήτρα... Κατάλαβες; Και καθόλου δε σημαίνει ότι επειδή ο καθένας νομίζει ότι η Ιστορία ξεκινάει από τότε που κατέβηκε ο ίδιος στο κέντρο, πρέπει όλοι να υποκύπτουμε σ' αυτήν την ευκολία. Και μιας και λες για τη μεταπολίτευση και το τέλος της, κράτα και καμιά πισινή. Γιατί ναι μεν, από τυπικής άποψης το πράγμα είναι όπως το λες, αλλά μην παραβλέπεις ότι διάφορες από τις προτεραιότητες που εκφράστηκαν μέσα απ' το πολύπλοκο σύστημα κοινωνικής οργάνωσης που ονομάστηκε Μεταπολίτευση εξακολουθούν να ψάχνουν τρόπους έκφρασης κι εξουσίας. Ειδικά στο πεδίο του πώς να μιλάς για την ελληνική κοινωνία εν έτει 2021, το πράγμα είναι πολύ χαρακτηριστικό. Η αφίσα που έβγαλε το antifa V στο Βύρωνα πιάνει το όλο ζήτημα πολύ ωραία. Σιγή ιχθύος για τον «ελέφαντα στο δωμάτιο», και επικράτεια ταραταζούμ για τα ζητήματα που συγκροτούν την ατζέντα της μεταπολιτευτικής αριστερής ηγεμονίας στο λόγο. Σκέψου λίγο τι προσπάθεια γίνεται να συντονιστούν όλα τα στόματα (που ξεκινούν από την πηγαία δυσaréσκεια ενός 16χρονου και καταλήγουν στον χυδαίο πολιτικαντισμό των αριστερών αρχηγίσκων) στη γραμμή της αντικυβερνητικής αντιπολίτευσης. Εδώ το ρεπερτόριο αντηχεί από τα βάθη των '90s: δεξιοί παιδευαστές, πανεπιστημιακό άσυλο, αριστερός πατριωτισμός, ελευθερία της τέχνης. Απ' όλα έχει ο μπαχτσές, αρκεί ο ελέφαντας της διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης να μην αποτελεί καν ζήτημα. Πώς να το πω αλλιώς; Έχει επιβληθεί σιγή ασυρμάτου για το γεγονός ότι ζούμε σε κατάσταση επιτηρούμενης ημιελευθερίας, αλλά εμείς πρέπει να εξοργιζόμαστε για τη λογοκρισία που τρώνε οι ισπανοί ράπερς! Πιάνεις το βάθος της λογοκρισίας;

-Κοίτα, είναι λογικό. Θέλω να πω ότι καθώς η καπιταλιστική κρίση θα βαθαίνει, όλοι θα παίζουν τα ρέστα τους. Αλλά είναι σημαντικό να καταλαβαίνουμε ότι το πακέτο που τρώμε δεν το τρώμε λόγω κακίας του Κούλη. Το πακέτο που τρώμε είναι μια κοινά αποδεκτή γραμμή για τη διαχείριση του μεγάλου ζητήματος που λέγεται φουνταρισμένες τράπεζες, όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης, διάλυση των παλιών διακρατικών συμφωνιών και γαία πυρί μιχθήτω. Οι προσπάθειες συγκράτησης της καπιταλιστικής κρίσης εντός κάθε έθνους κράτους ξεχωριστά κάνει παλιούς διαχωρισμούς του είδους δεξιά-αριστερά να φαίνονται ασήμαντοι. Η τάση δεν είναι ελληνική, αλλά παγκόσμια, ακριβώς επειδή παγκόσμια είναι η καπιταλιστική κρίση. Ένα σιχαμένο υποσύλλωμα αυτού του περιβάλλοντος είναι κι ο αγωνιστικός ρεφορμισμός.

-Δεν ξέρω ακριβώς να πω τι είναι ο αγωνιστικός ρεφορμισμός, αλλά το μυαλό μου πάει σε διάφορα. Δηλαδή κοίτα πως έχει λανσαριστεί ως γραμμή εναντίωσης στις κρατικές πολιτικές αυτό το «ενάντια στην κρατική διαχείριση του κόβιντ-19». Κατ' αρχάς και μόνο που κάποιος χρησιμοποιεί την επίσημη ιατροκοιτημονική ορολογία (κόβιντ-19) για να περιγράψει αυτό που μας συμβαίνει, είναι σα να αποδέχεται αμάσητη όλη την κρατική αφήγηση για την αιτία των δεινών μας. Κι επίσης τι διάολο υπονοεί η όλη φράση «ενάντια στην κρατική διαχείριση του κόβιντ»; Ότι μπορεί να υπάρξει κι άλλη διαχείριση, εκτός απ' την κρατική; «Αυτο-οργανωμένη» διαχείριση φερ' ειπείν; Αφού το ζήτημα δεν ήταν ποτέ υγειονομικό, αλλά ζήτημα ελέγχου και πειθαρχίας.

Βέβαια, το πιο σημαντικό είναι πως καθώς διάφοροι νιώθουν την ανάγκη να αυτοπροβληθούν ως φορείς κοινωνικής αντιπολίτευσης κοιτάνε να ξεπλύνουν την ξεδιάντροπη συμμετοχή τους στη θεμελίωση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης με λεκτικούς λεονταρισμούς επιπέδου γυμνασίου. Οι κολυπήθρες έχουν βγει σεργιάνι κι ο καθένας βρίσκει αυτήν που ταιριάζει στα κρίματά του. Καθόλου περιεργό που η εκκωφαντική μουγαμάρα διαφόρων τάσεων του κινήματος κατά το διάστημα Μάρτης – Οκτώβρης 2020 έχει μετατραπεί αίφνης σε ανένδοτο αγώνα «ενάντια στην καραντίνα». Για να πούμε την αμαρτία μας, μάλλον είμαστε αυτοί που εγκαινίασαν το ανάθεμα στην καραντίνα. Αλλά πια το πράγμα μάς φαίνεται τόσο λάθος, που θα κοιτάζουμε να το διορθώσουμε άμεσα. Από τη σκοπιά μας ξεκίνησε ως πηγαίο σιχτίρισμα των πολιτικών εγκλεισμού, σε μια εποχή μάλιστα που όλοι οι «εξτρεμιστές δωματίου» το 'χαν

ΜΙΛΑΜΕ ΑΠ' ΤΟ ΧΑΡΤΙ

Τη στιγμή που τα ηλεκτρονικά δίκτυα ξερνάνε σε καθημερινή βάση κρατικές εντολές και φόβο, οι antifa ομάδες και συνελεύσεις της Αθήνας προσπαθούν να ανοίξουν χώρο για τον εαυτό τους. Κάθε δυο μήνες πολλές χιλιάδες antifa έντυπα μοιράζονται χέρι με χέρι στις πλατείες και στις καβάτζες των γειτονιών. Γράφονται και μοιράζονται από δεκάδες συντρόφων και συντροφισσών. Είναι η δική μας συνεισφορά στο σπάσιμο του φόβου, η δική μας συνεισφορά στο χτίσιμο της δικής μας γλώσσας.

Εμείς είμαστε αδέρφια ο εχθρός. Η τάξη μας. Που ζούμε στην πίεση πολύ πριν από την καραντίνα. Που κυκλοφορούμε με άδειες τσέπες, χωρίς δουλειά πριν από την καραντίνα. Που καταλαβαίνουμε ότι οι ζωές μας πάνε από το κακό στο χειρότερο δέκα χρόνια τώρα. Εμείς που πρέπει να κλειστούμε σπίτι πειθαρχημένα. Που μείναμε άνεργες και έπρεπε να υπακούμε σε κάθε είδους κρατικό παραλογοισμό. Όλοι εμείς που επιτρέπεται να υπάρχουμε μόνο για να δουλεύουμε. Γράφοντας χαρτάκια, στέλνοντας sms, ψάχνοντας δικαιολογίες για να κυκλοφορήσουμε στις γειτονιές μας. Εμείς που έχουμε όλους τους λόγους του κόσμου να αράζουμε σε αυτές και να μην μένουμε ήσυχες.

(απόσπασμα από το έντυπο του antifa centro, χειμώνας 2021)

Έπειτα από ένα χρόνο «μέτρα», νομίζουμε πως όλοι έχουμε καταλάβει περί τίνος πρόκειται. Η γενική γραμμή των «μέτρων» είναι να μας κόψουν τους μισθούς, να μείνουμε άνεργοι και να το βουλώσουμε. Είναι η μετατροπή όλων μας σε παράνομους, ώστε να είμαστε όλοι κι όλες στο έλεος της αστυνομίας, με κάθε ευκαιρία κι αφορμή. Είναι ταξικός πόλεμος.

(απόσπασμα από το έντυπο του antifa west side, Φλεβάρης 2021)

βουλώσει εντελώς. Ένα χρόνο μετά το «σκατά στην καραντίνα» χρησιμοποιείται ανερευθιάστα από διάφορες μπάντες για να καλύψει προηγούμενες πομπές. Άσε που απομονώνει μια συγκεκριμένη όψη που έχει λάβει η διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης στα μέρη μας, κάνοντάς την να μοιάζει η μοναδική. Μόνο που η καραντίνα είναι ένα μέσο κι όχι ο σκοπός ο ίδιος. Το ελληνικό κράτος δεν αποφάσισε την καραντίνα, λόγω κακίας ή απουσίας σχεδίου, αλλά επειδή έκρινε ότι βοηθούσε στην αναχαίτιση της καπιταλιστικής κρίσης. Στο άμεσο μέλλον είναι πιθανό η καραντίνα να αρθεί, αλλά το επίδικο θα εξακολουθεί να επιδιώκεται με κάθε δυνατό τρόπο.

-Δηλαδή κομμένο και το «σκατά στην καραντίνα»;

-Ναι, κομμένο! Από δω και πέρα πρέπει να βρούμε κάτι που να κάνει ρίμα με το «διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης». Λογικά δε θα μας ξαναμιλήσει άνθρωπος.

1. Χρυσοχοϊδης Μιχάλης, Για την Αστυνομία του 21ου αιώνα, το Βήμα, 02/02/2021.